Ч. 257 Четвер 13 (25) падолиста 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинції:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Експозе п. міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского.

(Дальше).

Переговори в справі мира.

Що-до сих послідних, то по довгих і трудних переспpавах удало ся їх наконець закінчити заключенем т. зв. прелімінарий мирових. Дотичні постанови вже Вам, мої панове, звістні. Они примінені до тих головних засад, на котрі всї держави від самого початку годили ся, а именно, щоби страчена Тесалія аж по незначне стратеґічне управильнене границї осталась при Греції, і щоби з другої сторони оправдані жаданя відшкодованя були виплачені Туреччині за помочию контрибуциї военної. Що-до сих двох головних точок не було нїякої ріжницї в поглядах; суперечности, які вийшли підчас переговорів, дотикали більше подрібних справ, як н. пр. способів опорожненя занятої турецким войском области, заведеня межинародної комісиї контрольної в Атинах для забезпеченя інтересів заграничних вірителїв державних, висоти маючого установити ся відшкодованя военного і тим подібних инших справ, котрих упорядкованє передано конференциї амбасадорів в Константинополи. Розходило ся відтак о вирівнанє сих суперечних змагань і поглядів і о доведенє до компромісу, котрий мав ту подвійну цїль, щоби з одної сторони вдоволити по можности справедливим жаданям побідоносної Туреччини і забезпечити їй точне додержанє взятих на себе Грециєю зобовязань, з другої же недопустити, щоби сїй послїдній державі наложено услівя, які би переходили єї полїтичну і фінансову спроможність. Ту цїль і удало ся щасливо осягнути, завдяки порозуміню держав в інтересї загального мира і завдяки їх змаганю, щоби через взаїмні уступки уникнути всякий глубше сягаючий розрив або таки й роздор в европейскім концертї.

Концерт европейский.

Европейский концерт! Кілько-ж то разів критиковано в часї переговорів, як скептично осуджувано его дїяльність і як малу вартість означувано наперед его сподїваним успіхам! А прецї, мої панове, він видержав огненну пробу в спосіб, котрий надає єму знамя важкого чинника при управильненю всхідних відносин. Яко з природи тяжко порушаюче ся тїло міг він поверховним умам, котрі піддають ся хвилевим чувствам і спостереженям, давати нагоду до неодних насьміхливих заміток, але історія, котра глядить на великі черти поодиноких фаз розвою і має звичаю висказувати свій суд аж по вислїдках якоїсь акциї, буде колись у своїм вироку справедливійше поступати, та й буде мусїла прийти до того висновку, що то, що сим разом осягнуло ся, має повну претенсию до зачисленя до найлїпших успіхів дипльоматичної штуки. Досить лиш кинути оком на відносини, які були з початку найновійшої кризи, і уявити собі ті несчислимі небезпечности, які були сполучені з сею ситуациєю, щоби трудну задачу кабінетів оцїнити по справедливости та спізнати повну вартість здобутків, які вийшли для інтересу мира з того, що держави держали ся разом. Так то есть здобуток в правдивім значіню того слова, і послїдній частинї 19-го столїтя виходить то в честь, що випробовано спосіб, котрий в поступованю у всхідних справах показав ся так успішним, а в будучности при подібних констеляциях покаже ся також не менше успішним.

Нехай собі там хтось воркотить на то, що европейский концерт не був в силї спинити военного походу межи Туреччиною а Грециєю — заслуга его мимо того всего позістане неуменшена, тим більше, що головна его задача не в тім лежала, щоби серед всяких обставин не допустити Греків до шаленого предпринятя, до якого они з безпримірною легкодушностию кинули ся, але радше в тім виразнім намірі щоби, наколи би їх не можна було нїяк від того відвести, вибухнувшу раз війну зльокалїзувати, всї окремі інтереси лишити на боцї а спільними силами працювати над угашенем пожару.

Але й Греция має всяку причину бути европейскому концертови зобовязаною до вдячности, бо без однодушного і рішучого поступованя великих держав була би она, то річ певна, не вийшла з такою розмірно малою шкодою, як суть для неї услівя мира, які на ню наложено. В своїм повнім розпуки положеню була би она

---

23)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Ізабеля ходила через кілька мінут мовчки по комнатї, аж їй удало ся запанувати над пристрастию свого чувства. Відтак підійшла до Франсеси, взяла єї за руку і відозвала ся з очевидним змаганем, щоби показати ся спокійною і на все готовою:

— Вибачте менї панно Вартон, коли пристрасть мого чувства за далеко мене порвала; але мене щось таки на силу перло, щось люто мене змушувало — она тут затяла ся.

Франсес підняла головку, їх очи стрітили ся знову, припали одна до другої, обняли ся і притулили ся паленїючими личками до себе.

Довго держали ся в обнятю, горячім і щирім. Але анї одна не відозвала ся, а коли наконець розлучили ся, побігла Франсес не давши нїякого поясненя, до своєї комнати.

Підчас коли се діяло ся в комнаті панни Сінґльтон, в помешканю, де полковник Вельмере і Сара остались були самі, стали ся річи великої ваги.

Вже наговорили ся були о всїляких звичайних справах, але полковник трохи несьміло порушив події минувшого дня.

Коли я того пана Денвуді видів у Вашім домі при улици Королевої, анї не гадав, що з него стане такий славний борець — сказав Вельмере, силуючись укрити свій гнїв поза легким усьміхом.

— Славний в очах ворога, котрого побідив — відповіла Сара з делїкатним взглядом на чувства свого товариша. — Дїйстно треба під кождим взглядом жалувати, що Вам приключила ся тота пригода. Як би не то, то королївске оружиє певно би як завсїгди трiюмфувало.

— А всеж-таки приятність такого товариства, яку менї подав сей нещасливий случай, готова мене легко винагородити за біль ображеної честилюбивости і зраненого тїла — додав полковник лагіднїйшим голосом.

— Я гадаю, що Ваші рани лиш легкі — сказала Сара.

— Рана на моїм тїлї дїйстно легка в порівнаню з иншою — відповів полковник многозначно. — Ах панно Вартон, аж в таких хвилях чує ся правдиву вартість дружби і симпатиї!

Хто сам того не зазнав, не може собі подумати, як скорі поступи в любови може робити дївчина в горячим серцем — особливо же деякі мягкої вдачі.

Коли розмова порушила дружбу і симпатию, не могла Сара зважити ся на якусь відповідь. Вдивила ся лиш в полковника і виділа, що він з подивом споглядав на єї лице, а то промавляло більше як многі слова.

Так розмавляли они ще годину без перешкоди, а хоч полковник не сказав нїчого такого, що досьвідна женщина була би уважала за рішуче, то все-таки висказував ся він про тисячні річи, котрі его товаришку вельми радували, і она сего дня лягла в лекшим серцем спочивати, як то було від того часу, коли Американцї арештували єї брата.

Глава шіснайцята.

Ми згадували вже повисше, що сторона, яку заняв був корпус драґонів, була улюбленим місцем пробуваня їх команданта.

Може яких шість хат творили тут малесільце, зване „Фор Корнерс“ [1]), зване так від того, що стояло при самім роздорожу.

Один із найвиднїйших будинків мав дивну, претенсиональну назву: „Місце покріпленя для людий і худоби“. На стовпі як шибениця на котрім була давнійше прибита вивіска гостинницї, було тепер виписане червоною крейдою „Готель Єлисавети Флянаґан“ — жарт якогось із кавалеристів.

Женщина, котрої імя прийшло несподївано до такої почести, була маркетанкою і прачкою, а щоби сказати словами Кеті Гейнес, і доктором в спідници при корпусї.

Она була вдовицею по якімсь вояку, що погиб у війнї, котрий так само як і она походив з якоїсь далекої держави та прийшов шукати щастя в кольонїях північної Америки.

Маркетанка ходила з корпусом драґонів, а єї віз був заосмотрений артикулами, задля котрих всї дуже їй були раді. Часами віз сам служив за крамницю панї Бетті, а часами вояки зробили їй буду з якого небудь материялу. При сїй же нагоді примістила ся она в

[1]) Four Corners = чотири роги.

здана на ласку і неласку побідителя, як би Европа не була чинно вмішала ся, а хоч мимо того в Атинах гірко жалують ся на стипуляциї угодові, то в тім есть лиш доказ хоробливого стану ума.

Навіть установлене контролї фінансової над доходами держави призначеними до сплати довгів — спосіб який зовсїм несправедливо уважає ся за упокорене — не оправдує тих сильних нападів, бо Грециа мусить добре розважити, що она без неї не була би нїколи в силї затягнути якусь позичку, а з тим, чи она удасть ся, стоїть в тіснїй звязи і опорожнене Тесалїї. Певно всї би радї по можности станути на поміч королївству в его клопотах, але оно мусить числити ся з фактичними відносинами і уможливити нам задачу розважним поступованем.

Вертаючи ще раз до положеня на Креті замітив мінїстер, що держави взяли вже тепер его управильнене в свої руки. Дотичні переговори заведені межи кабінетами знаходять ся ще в такім стадіюм, котре спонукує до резерви. Можу лиш тілько сказати, що згоджено ся повірити амбасадорам в Константинополи поробити відповідні приготовленя і виготовити орґанїчний статут, на основі котрого має оперти ся будуча система адмінїстрацийна на Креті.

Як то я вже зазначив, буде при тім розходити ся, щоби при збереженю верховної власти султана надати островови далеко сягаючу автономію, котра би поставила запору використуваню его безсовістними функціонерами, а рівночасно дала і ґарантиї для магометаньскої меншости, котрі би хоронили еї від напастий християньского населеня. То робота зовсїм не легка і займе певно спору часу, але можемо мати надію, що держави поборють щасливо сподївані трудности кріпкою волею і неутомимою витревалостию, як то їм удало ся недавно на нашім поли усунути поставлений опір. Того вимагає честь Европи, котра управильнене справи взяла в свої руки.

(Дальше буде.)

Вісти полїтичні.

Зачувати, що засїданя Ради державної потягнуть ся аж до грудня, бо крім провізориї угодової має бути ще ухвалений континґент рекрутів на 1898 р. і внесене язикове пос. Діпавлї'го. Під конець грудня будуть радити сойми.

На понедїлковім засїданю парляментарної комісиї палати послів вела ся дискусия над язиковим внесенем пос. Діпавлї'го, котрий домагав ся, щоби ся справа була залагоджена ще перед провізориею угодовою. Чеські посли промавляли против сего внесеня і застерігали право соймам. Згоджено ся, щоби се внесене станули на порядку дневнім аж по ухваленю провізориї угодової.

В долїшно-австрийскім соймі ухвалено утворити краеву інституцию для асекурациї від огню. Справу асекурациї на жите відослано назад до видїлу краевого.

Нов. Время обговорюючи експозе ґр. Ґолуховского, каже, що побіч тридержавного союза есть ще союз Австриї з Росиєю в справі держав балканьских. Союз той заключено на основі найповнїйшої независимости держав балканьских.

Послїдне виступлене Німеччини в Хінї дало обаву деяким державам, що Німеччина хоче занятн догідну для себе часть хіньского побереже і тим способом стати ся важним чинником на далекім Всходї. Зачувати, що нова ескадра німецка під проводом кн. Генриха має відплисти на хіньскі води.

Новинки.

Львів дня 24-го падолиста 1897.

— **Іменованя.** Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала провізоричного концепіста прокураториї скарбу дра Ів. Вайґарга дійстним концепістом при тій же прокураториї. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу іменувала: провізоричного ад'юнкта касового Фел. Хшонщиньского дійстньм ад'юнктом касовим при головній касї у Львові, офіцияла касового Мих. Даниловича провізоричним ад'юнктом касовим, дальше провізоричних офіциялів касових Ів. Дурского і Володисл. Шиманьского дійстними офіциялами, асистентів Казим. Кропивницкого і Едв. Хмелярчика провізоричними офіциялами, а ад'юнктів податкових Марк. Гіршберґа і Авг. Клодницкого асистентами касовими. — II. Мінїстер скарбу іменував старших комісарів II кляси сторожи скарбової Алекс. Лабенцкого і Ігн. Стебницкого старшими комісарями сторожи скарбової I. кляси.

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евст. Санґушко був дня 22 с. м. на окремій авдиенциї у Є. В. Цїсаря. В четвер рано вертає кн. Намістник до Львова і возьме участь разом з п. Мінїстром зелїзниць ґен. Ґутенберґом в торжестві відкритя зелїзничого шляху Ходорів-Підвисоке.

– **Ц. к. Намістництво** надало презенту на опорожнену греко-кат. парохію в Пійлї з філїєю Сивка о. Теодорови Пюркови, крилошанинови при архикатедральній церкві сьв. Юра у Львові.

— **З перемиської епархії.** Відзнаки крилошаньскі дістав о. Юліян Кашубиньский парох в Колоденци. — Іменовані: завідателем судово-вишеньского деканата о. Вас. Лев парох з Бортятина а I-им Ординариятским комісарем шкільним для деканата мостиского о. Йосиф Черкавский з Соколї. — Презенту на Трійцю дек. добромильского дістав о. Іван Голіян. – Канон. інституцию на Дрогомишль дек. яворівского дістав о. Ник. Осідач. — До канон. інституциї візвані оо.: Конст. Федів на Шумяч дек. височаньского, а Филимон Кисїльовский на Крамину дек. дукляньского. — Увільнене від іспиту конкурсового дістав о. Володислав Ільницкий з Ясїнки масьової. — О. Теофіль Сїнкевич увільнений на власне прошене від обовязку I-го Ординариятского шкільного комісаря в деканатї мостискім.

— **Стипендию з фондациї бл. п. Луки Пипана,** віцеректора львівскої духовної семинариї, надав совіт львівского „Народного Дому“ ученикови IV кляси рускої ґимназиї в Перемишли Луцї Салукови з села Сгібна коло Перемишля, а отець его є свояком фундатора. Стипендию 120 зр. річно буде він діставати аж до скінченя ґимназиї.

— **Видїл читальнї „Просьвіти“ у Львові** рішив уряджувати що недїлї по 6-ій годинї вечером поучаючі розправи і відчити, сполучені зі сьпівами коляд і других церковних пісень. В найблизшу недїлю 16 (28) с. м читати буде голова читальнї „про жите Тараса Шевченка“. На сї недїльні вечерницї читальняний видїл запрошує отсим оповіщенем всїх читальників і всїх читальниць та надїє ся як найгромаднїйшої їх участи в сїм хосеннім духовім пирі. Заразом просить видїл Всч. оо. парохів львівских, щоби зволили своїм способом повідомити о сїм зарядженю читальнї всїх своїх парохіян, а Почт. Редакциї руских часописий зволять помістити сесю звістку в своїх часописах. — За читальняний видїл *Гр. Врецьона.*

— **Десять заповідий на зиму.** Один анґлїйский дневник, посьвячений гиґієнї, оголошує такі заповіди на зиму: 1. Не виходи рано з дому з порожним жолудком. 2. Не виставляй ся на зимовий воздух зараз по випитю горячого напою. 3. Не виходи на воздух не закривши добре грудий

опущенім домі і там зробила собі „шинок“, котрий коли позатикала діри у вікнах замащеними штанами вояків і мокрими ще сорочками був, як Бетті сама казала, дуже „іleґантним“.

Вояків приміщено в недалекій шопі, а офіцири зібрали ся були в „Готелю Флянаґан“, де була головна кватира.

Бетті знала кождого вояка з корпуса по імени або по прізвищи, а хоч і як здавала ся она всїм огидною, що не знали еї добрих прикмет, так знов драґони дуже еї любили.

Єї хиби були: любила занадто запивати ся, була незвичайно нехарна а в бесїдї дуже неприлична; еї честноти: безмежна любов для прибраної вітчини, велика ретельність (супротив своїх вояків) і добродушність.

Крім того була панї Бетті винахідницею того напитку, котрий ще й нинї есть добре звістний всїм патріотам, котрі суть змушені їздити зимою помежи торговельною а полїтичною столицею сеї великої держави, а котрий дістав був дивну назву „курячий хвіст“. Панї Флянаґан була як би вроджена до сего винаходу, бо она дословно виховала ся на головній складовій части сего напитку.

Отже то була тота жінка, котра мимо острого північного вітру виставила свое цвитуче лице крізь вікно малої хати, щоби видїти приїзд еї любимця капітана Лявтона і его товаришів.

— Здорові були, хороша Бетті! — відозвав ся капітан злазячи з коня. — Той поганий вітер з Канади так насвистав ся попри мої кости, що они аж дрожать від студени — але вже сам погляд Ваших палких очий то як найкрасший огонь.

— То правда, капітане Джеку [2]), — відповіла маркетанка — Вам все лиш жарти в голові. Але спішіть ся та заходїть борше, — щось чекає на Вас, від чого на души і тїлї лекше стає.

— О, я лише що недавно з різаної склянки і на срібній підставцї пив таке вино — відповів капітан — що мені бодай на який місяць відійшов смак для вашого віскі [3]).

Коли говорите о золотї і сріблї, то правда, у мене того мало, хоч я призбирала трохи континенталів [4]) — сказала Бетті. — Але то, що там на Вас чекає, варто пити хоч би й з чарки висадженої брилянтами.

— Що то у неї на думцї, докторе? — спитав Лявтон. — Она менї так виглядає, як би в еї словах була якась гадка.

— Гм — може то она трохи не при розумі, як то часто буває у тих, що запивають ся — відповів доктор.

— Та й Ви тут, докторе? — сказала Бетті моргаючи на доктора — я Ваших раненних покріпила тимчасом „цьвітом“ краю.

— Яка-ж варварска дурниця! — відозвав ся доктор на смерть перепуджений — давати людем в найбільшій горячцї сильної поживи! Ой жінко, жінко! Досить тебе, щоби всю Гіппократесову зручність звести на нїщо!

— Ба! — відповіла Бетті холоднокровно. — Ви би й зараз так розкричали ся із-за одної каплї віскі. То було всего може який ґарнець на двайцять і кілька мужа і я дала їм лиш длятого, щоби могли спокійнїйше спати.

Лявтон і доктор Сайтґрівс увійшли тепер до комнати, а перший предмет, який їм тут впав в очи, пояснив їм властиве значінє многообіцюючих слів Єлисавети.

По серединї довгого стола стояла боля [5]) поважних розмірів. Лявтон довідав ся зараз, що в нїй найпишнїйше вино, та що его прислав майорови Денвудї его приятель Вартон, капітан в королївскій армії.

— Та й королївский то дарунок! — сказав підофицир. — Майор устрояє нам малий пир в честь нашої побіди, а головні кошти мусить, як пристало, платити неприятель.

Капітан від драґонів був не від того, щоби так добре розпочатий день так само добре закінчити. Незадовго опісля окружений товаришами сидів коло болї, підчас коли доктор Сайтґрівс взяв ся порати около своїх ранених.

В комину палахкотів огонь і не треба було сьвітла. Громадка около стола складала ся із самих молодих мужчин і випробованих вояків, було їх може який десяток, а їх розмова і поведене проявляли дивну мішанину вояцкої свободности і джентльменьской делїкатности.

Декотрим схотїло ся спати і они полягали на лавки попід стїнами; кількох ходило по комнатї; другі сидїли в поважній розмові о річах, дотикаючих їх званя.

Часом, коли отворили ся двері від кухнї, чути було, як там кипіло і шуміло щось в горшках та шкварило ся в ринках, а в таких хвилях навіть і тї, що спали, отвирали на хвильку очи і підносили голови, як би дожидали, що з тої сторони має прийти щось иншого, не лиш сам запах.

Денвуді через цїлий той час сидїв сам один, дивив ся задуманий на огонь і мовчав

---

[2]) Jack (чит.: Джек) від John (Джон) значить: Івась.

[3]) Рід горівки.

[4]) „Континенталами“ звались паперові гроші

[5]) Bowl (слово анґлїйске, чит.: боль) велика посудина на пунш з вина.

і плечий. 4. Не віддихай на дорозї устами але носом. 5. Не звертай ся до печи плечима. 6. В вагонї не ставай при вікнах і не їдь відкритим повозом зараз по ґімнастичних вправах. 7. Не стій довго без руху на снїгу або ледї. 8. Без наглої потреби не розмавляй на дорозї. 9. Не забувай щоденно скупати ся, бо в сей спосіб твоя шкіра видержливійша на зимно. 10. Не лягай до лїжка з зимними або перемоченими ногами.

— **Дві пригоди** мав архикнязь Оттон на польованю на медведів в околицях Добржини на Угорщинї. Один з панів, що товаришили архикнязеви на ловах, ґр. Паппенгайм, постріляв великого медведя. Ранений зьвір укрив ся в гущавинї, але небавом вибіг і кинув ся з скаженою лютостию на лїсничого, котрий мав становище визначене зараз коло архикнязя Оттона і почав шарпати свою жертву. Розбішену зьвірину положено сейчас трупом, але й его жертва віддала духа під пазурами. День перед тим випадком поважна небезпечність грозила самому архикнязеви: пострілений медвідь двічи кинув ся впрост на него, але архикнязь не теряючи зимної крови третим влучним вистрілом положив его трупом. По нещаснім випадку розшарпаня лїсничого, лови сейчас перервано.

— **Снїг** упав другий раз тої зими у Львові. Не знати его на улицях, бо розплив ся зараз в болото.

— **В комарняньскім процесї** о виборчі забурення, який відбув ся против 67 обжалованих в Самборі, оголошено в понедїлок засуд. В часї розправи відступив прокуратор державний від обжалованя вісьмох підсудних, а один умер в часї слїдства. Засуджено на кару вязниці по три роки Гната Бариляка і Івана Пилиньского Голодного, по два роки Михайла Пилиньского Каменичного, Івана Когута Онуфрового, Йосифа Кулика, Івана Пилиньского Сивого і Михайла Вигваньского. Прочі обжаловані засуджені на кару вязниці від 4 до 21 місяців вязниці. Всї обжаловані обовязані звернути шкоди, а то товариству задатковому в Комарнї 51 зр. 55 кр., Ів. Вонсовскому 11 зр. 95 кр., Ар. Буксбавмови 27 зр. 25 кр., дрови Яклиньскому 1050 зр. та кошти процесу. Всї зголосили жалобу неважности.

— **Огнї.** У Відни погоріли в ночи на пятницю магазини паші для войскових коний. Огонь вибух з незвістних причин і так скоро розширив ся, що огнева сторожа не могла его угасити і лише старала ся о зльокалізованє его. Одно крило будинку згоріло цїлковито разом зі зложеною там пашею, а також великий склад дощок. При огнї зібрали ся товпи публики. Богато осіб зімлїло з причини надмірного горяча. Один чоловік потерпів легке скалїченє.

— **Відкопаний кістяк.** Передвчера відкопано на подвірю новобудуючого ся дому Ісаака Лернера під ч. 84 при ул. Личаківскій у Львові кістяка, що лежав в земли лицем оберненим до гори. Візваний лїкар міский найшов на чоловій кости дві борозди, що могли походити від удару тупим знарядом і висказав гадку, що той кістяк — приналежний до особи женьского пола — міг лежати в земли найменше 40 до 50 лїт. В тій части Личаківскої улицї було давнїйше кладовище, а положенє кістяка здаєть ся вказувати, що то останки особи похороненої в часї помору без домовини. Однако з огляду, що тут могло бути й убийство, відставлено кістяка до трупарнї головного шпиталя і повідомлено о тім ц. к. прокураторию державну.

— **З під Ярослава пишуть:** Дня 20 с. м. в день празника сьв. Михайла посьвятив перемиский епископ Константин Чехович нову муровану церков в Ришковій воли, повіта ярославского. Єсть то з черги сема церков, яку Преосьвященний Константин за час короткого свого урядованя вже посьвятив. При цїлім торжестві присутними були князь Юрий Чарторийский і его родина яко колятори, староста і бурмістр Ярослава, многі сьвященики і множество народу. З владикою були о. прелат М. Подолиньский і капелян о. Ем. Погорецкий. Другого дня виїхав еп. Чехович на конференцию епископів до Відня.

— **Сумний випадок** лучив ся в Хшанові. Дїти, полишені без надзору і опіки, знайшли набиту стрільбу в незамкненій шафі. Десятилїтний хлопчина зачав мірити до трилїтної дитини, грозячи їй словами: „Застрілю, утїкай!" Менший хлопчина на те відповідав: „Як мене застрілиш, то повім татови". Легкодушний хлопець потягнув за курок, стрільба випалила і положила трупом дитя. Інші дїти розбігли ся зі страхом по улици.

— **Померли:** у Львові дня 20-го падолиста Йосиф Петрановский капітан 19 п. оборони краєвої, в 42-ім роцї житя; — в Воли Якубовій під Дрогобичем Дмитро Танчук, ц. к. радник скарбової Дирекциї у Львові, в 52-ім роцї житя; — Антонія Алексевичева, жена о. Юлія на Алексевича, пароха в Доброгостові коло Дрогибича, в 76-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 падолиста. Є. Вел. Цїсар іменував о. Богоноса в Хоросткові, крилошанином при станїславівскій капітулї.

Відень 24 падолиста Католицка партия народна постановила голосувати за провізориєю угодовою.

Відень 24 падолиста. В комісиї буджеговій австрийскої Делеґациї всї бесїдники похваляли заграничну полїтику і остаточно ухвалили ґр. Ґолуховскому одноголосно вотум довіря.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в камениці „Просьвіти") по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

так завзято, що нїхто з его товаришів не важив ся перервати ему ту мовчанку.

Промовив лиш кілька слів до доктора Сайтґрівса, щоби звідати ся про стан здоровля Сінґльтона, а відтак задумав ся знову.

Більша часть присутних постила за довго, як щоби мала дуже перебирати стравами. Инакше було дїло з капітаном Лявтоном, котрого нараз взяла відраза від страв Бетті, тай не міг здержати ся, щоби не зробити кілька прикрих заміток о станї ножів і тарелїв.

Лиш добродушність Бетті і прихильність для того, котрий єї оскорбив, здержали єї на хвилю від того, що она не відповіла на ті глумливі замітки, аж Лявтон вважив ся вложити кусень чорного мяса в рот і скрививши ся спитав:

— Що то була за скотина, коли ще ходила по сьвітї, панї Флянаґан?

— Вірте менї капітане, що то була наша добра стара корова — відповіла маркетанка.

— Що? — відозвав ся драґон сердитим голосом. — Стара Женні?

— Громи-ж би єї били! — відозвав ся другий кидаючи ніж і вилки; — тота стара, що перебула з нами цїлий похід в Джерзі?

— Тота сама — відповіла панї Флянаґан. — Добра то була худобина, а при тім жила майже лиш воздухом, коли було потреба. Таки по правдї, панове, аж серце болить чоловіка, коли мусить їсти такого старого приятеля!

— І она так знидїла? — відозвав ся якийсь драґон показуючи ножем на недоїдок на столї.

Тепер бо й поручник Мазон складаючи з засумованим лицем ніж і вилки, відозвав ся:

— Мушу признати ся, що мої вилиці мають більше взгляду; як серця у деяких людий, бо рішучо не хотять лишати слїдів на останках нашої доброї старої приятельки.

— Покоштуйте отсего — сказала Бетті успокоюючо і поставила перед драґона велику повну чарку, а напившись сама трохи з неї додала:

— Фе, якесь таке, як чиста вода!

Коли чуби вже трохи загріли ся і Денвуді випив кілька склянок знаменитого вина досить борзо одна по другій, вояки стали далеко веселїйші, але й зробив ся більший крик як перед тим і заким ще варту на брамі змінили потонули всї згадки о пирі і клопотах при нїм в теперішній веселости.

Доктор Сайтґрівс прийшов за пізно, щоби дістати свою пайку з пира, але ще досить в пору, щоби застати останки з дарунку капітана Вартона.

— А тепер капітан Лявтон нехай засьпіває яку пісню! — відозвало ся враз кількох драґонів.

— Приятелї — відповів Лявтон, котрому его темні очи вже були трохи зайшли блахманом, хоч голова могла богато видержати — я не соловій, але коли не будете сьміяти ся з мене то Вам засьпіваю яку пісню.

— Друже — відозвав ся Сейтґрівс. — Пригадуєте ще собі тоту мелодію, що то я єї Вас учив, а озде в кишени є у мене переписані ті слова.

— Нї, нї любий докторе — сказав на то капітан, наповняючи поволи свою склянку. — Я з Вашим ученим круть-верть не можу дати собі ради. Засьпіваю Вам щось такого, що вийшло просто з мого серця.

Тихо, спокій! Капітан Лявтон сьпіває! — гукнуло пять чи шість голосів рівночасно. Відтак став капітан сьпівати повним голосом слїдуючі слова після знаної мельодиї при чім его товариші грімкими голосами докінчували стишки, що повтаряли ся на кінци.

Цокнїм ся чарками, гей хлопцї веселї,
Веселість нехай вам здоймає груди,
Бо завтра, хто знає, спочинем в могилї,
Скінчить ся веселість, житє і труди.
Лиш хто сьміло в вражі очи усе заглядає,
Той не знає, яка доля де его чекає.
Добра мати Флянаґан,
Вже нема що пити;
Твоє дїло наливати, наше дїло випивати,
Добра Бетті Флянаґан.

Люди, що жиють лиш аби уживати,
То мусять самі боягузами бути;
Війна їм не радість, страх їм воювати,
На зачіпку дома байки би їм ґнути.
Ми не знаєм страху в бою, на смерть ідем сьміло,
Бо шукати собі ґуза, то лиш наше дїло.
Добра мати Флянаґан,
Вже нема що пити;
Твоє дїло наливати, наше дїло випивати,
Добра Бетті Флянаґан.

Скоро же неприятель на край наш нападе,
То хоч і жінка нас скличе, ба й дитина,
За свободу станем, она не пропаде,
Хоч би нам вибити мала послїдна година
Кайдани неволї край наш двигати не буде,
Бо або згинем, або жити будем яко вільні люде!
Добра мати Флянаґан,
Вже нема що пити;
Твоє дїло наливати, наше дїло випивати,
Добра Бетті Флянаґан.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.